

DET VAR EIN gong ein honningsamlar som hadde tre søner, alle var fødde på same tid. Namna deira var Høyr-det-sjølvs-om-det-er-langt-borte, Følg-det-same-kor-langt og Set-det-saman-same-kor-mange-bitar-det er. Namna deira fortel om dei eigenskapane desse unge mennene hadde, men vennene deira kalla dei berre for Høyr-det, Følg-det og Set-det-saman.

Ein dag drog honningsamlaren på ei lang, lang ferd innover i skogen, heilt til han kom til eit tre som var høgt som eit berg. Biene som summa ut og inn, viste at det måtte vere fullt av honning. Han klatra opp, men da han trakka på ei røten grein, fall han i bakken og vart knust i ti bitar. Da det hende, sat Høyr-det utanfor huset deira i landsbyen. Brått reiste han seg og sa: «Far har falle ned frå eit tre. Kom fort, vi må gå og hjelpe han.» Broren Følg-det sette av stad og leidde dei i fotspora til faren til dei kom fram til staden der faren låg i ti bitar. Set-det-saman tok straks alle bitane og sette dei saman. Han feste dei, og no kunne faren gå heim på eigne bein, mens sønene bar honningen han hadde samla.

Neste dag drog honningsamlaren på ny ut for å leite etter honning, mens sønene sat heime og krangla om kven av dei som var den viktigaste. «De hadde ikkje høyrte at far hadde falle dersom det ikkje hadde vore for meg,» sa Høyr-det. «Jamvel om de hadde høyrte han, hadde de ikkje funne han utan meg,» sa Følg-det. «Jamvel om de hadde funne han, hadde de ikkje kunna setje han saman att dersom det ikkje hadde vore for meg,» sa Set-det-saman.

I mellomtida hadde honningsamlaren gått langt, langt inn i skogen. Han hadde

stansa på ei lita slette, og der, rett framfor han, stod eit tre så høgt at det nådde like opp i skyene. Frå treet høyrde han summing frå utruleg mange bier, og da visste han at dette treet måtte vere fullt av honning. Han klatra opp, høgare og høgare, men brått trakka han på ei røten grein og fall ned og vart knust i hundre bitar. Sønene sat heime og krangla om kven som var best, da Høyr-det spratt opp og sa: «Far har falle.» Følg-det følgde fotspora og fann dei hundre bitane. Idet han peikte på bitane, sa han: «Sjå kor viktig eg er. Eg har funne han for dykk.» Set-det-saman sette motvillig saman dei hundre bitane og sa: «Eg, og berre eg, har gjort far heil att.» Faren gjekk sjølv heim, mens sønene bar honningen.

Neste dag gjekk honningsamlaren enda lenger inn i skogen, og denne gongen fann han eit tre som var så stort at det nådde heilt opp til stjernene. Treet måtte vere fullt av honning, sidan biene summa ut og inn. Han klatra opp, men trakka på ei røten grein og fall ned og slo seg i tusen bitar. Heime sat sønene. Høyr-det høyrde at faren fall, men sa ikkje noko til brørne sine. Følg-det visste at det måtte ha hendt ei ulykke, sidan faren ikkje kom heim. Set-det-saman skjønnte også at faren trong hjelp frå han, men ville ikkje nedlate seg til å be brørne om hjelp til å finne han for å setje han saman att.

Slik døydde den gamle honningsamlaren fordi kvar av dei egoistiske sønene hans tenkte meir på sitt eige ry enn på far sin. Sanninga var at dei alle trong kvarandre, og at ingen av dei var klokare eller betre enn dei andre. ■